Із поеми Некрасова „Русскія женщины"

Мій счастьем а горем
Бездонная пропасть.
Надія над нею
Будує міст.

З слід Кришталевих,
З бажань сердечних
Міст бездною і небом
Воздушний міст!

На смерть молодого поета

На пашім поверсі, народе,
Поет твій нив!
Товариш його був той вітер,
Що хидорем в цьмі ходив.

Поломана постіль, стіл, крісло —
Сьв все добро, —
Проклятье на бідність, серанна
І вечірна молитва його.

~~Проклятье, сьв все~~
І в те невимуче проклятье
Вдорнувьа він,
~~мов в пашч, що ненавистю дрів то~~
~~В ненависти~~ мов в пасмч, що кін-ріже,
Аж ніх не зогудить то скін.

Хоч під той розум — перед нав, що Руки д ряду
Я в тім як стоїш так стоїш та чі хіба бога сбіч.
не сульте сі д мині, бо ми нахтан новальнієтеі
Я не дурниї як потому
не встану, то певне їсти не буду.
Най бе, деки ніже, як дуже, то біти не буде
через чиноту не тьмко в біду впасти
не болезне, то і не мьубоже
вже третиї лік, як мінов вік
вінідя, а дому сі не іде
не тілько хвали бонеї, кілько кари бонеї
бодаї ті кара не виділа
Я те бомщ, добрі бомщ, Три дни під лавов стояв,
мій міні сі зістав
Страшець, страшці = вишки, дрюки (М)
Баралунний = сусторонний

Сьнігова Казка

I

На полях незмірних Сибірі
всемогуча панує зима,
~~Окрасивши [illegible]~~
по над нею — бігун чі сірий,
сьнігова, без кінця і без міри
нависаюча ~~[illegible]~~ хмара дрімa.

В нерозсьвітній мірній ночи
панувала безжурно вона,
доки крила засягнуть і очи,
доки сьніг блискотить і мих коче,
доти весь сьвіт — чі сторона.

Але враз ~~[illegible]~~ ось по ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ задрижала,
оглушаючий гук загудів,
застогнали, мов збуджені, скали,
і на ріках леди затріщали,
і ~~[illegible]~~ якийсь лях овладів.

Піднялася на рівні ноги,
головою небес досягла,
і закрикнула криком тривоги,
як Дніпер, Колись десь о пороги,
в сьніговую ся хмару вдягла.

„Гей, на захід! Се що там такого,
що аж царство моє затряслось?
~~Кіньовка, нутко дорогов~~
Чень не прихід ще дня весняного,
не конець вемогущества мого?
Царство сьвітла ще не почалось?"...

II

Перед нею пустина розлога,
через ню, наче насмо проклять,
бесконечна, заклята дорога,
по снігах в лапцюхах аколога
нею тисячі люда спішать.

Ту хлоп сильний сьніг важко толочить,
ту хлопчина, ще майже дитя,
ту дівча, ледво нута волочуть,
далі старець, що певно не зочить
цілі сего тяжкого шляха.

Важко дишуть віх сіцілії груди,
сумно шута на них бряжкотять,
суконні кафтани від простуди
не хоронять, а в коло нікуди
ні села ~~ні хат~~ двора не видать.

Хто вони? Як нині? Що кохані?
Яка лиха доля на раз
у ціх ихнула в сьнінній завали?
Ніхто знать! Пута віх сорівнали,
сорівнав — „високий указ".